

Prošla uličkami s bílými fasádami a po chvilce se přímo před ní zvedl zatravněný svah s nezaměnitelnou siluetou Sacré-Coeur na vrcholu. Energicky začala stoupat po schodech vzhůru k bílé bazilice. Kličkovala mezi hloučky sedící omladiny i turistů a několik mužů se po ní se zájmem otočilo. Šárka si však jejich pohledů nevšímala, byla pohroužená do svých vlastních myšlenek. Jak stoupala vzhůru, s každým dalším schodem se jí vybavovaly zážitky celé téhle dobrodružné cesty. Měsíc ve Francii uplynul jako voda v Seině. Původně zamýšlela vyjet si jen na čtrnáct dní do Paříže, protože měla obavy, aby to na něj nebylo příliš dlouhé. Překvapilo ji, když sám navrhl, že by předtím mohli strávit ještě dva týdny u moře v Provence.

Potřebuju si prohrát kosti, vysvětloval se smíchem.

Na prostranství u kašny těsně pod bazilikou neodolala a otočila se. Přímo před ní, na každičkém kousku obzoru, roztahovala svoje obrovská stehna v síťovaných silonkách Paříž. Byla starodávná i moderní, krásná i zaplivaná, vstřícná i nebezpečná, cudná v chrámech a nemravná v kabaretech. Šárce se najednou vybavilo, jak se před pár dny procházeli dole u Seiny podél zelených stánků bukinistů, drbali potulné kočky za ušima, míjeli policisty v černých uniformách a pozorovali ohořelou katedrálu Notre-Dame pod příkrovem lešení. V tu chvíli ji napadlo, že je to možná tak, jak spousta lidí tvrdí – že Paříž po všech událostech posledních let už nikdy nebude taková jako dřív. Když teď ale v němém úžasu shlížela na tepající živoucí velkoměsto, za sebou cítila monumentální stín Sacré-Coeur a všude kolem viděla schody i trávníky obsypané lidmi, napadlo ji, že ta stará kouzelná Paříž ztěžklá pohnutými dějinami tu pořád ještě někde je, ještě pořád dýchá a pulzuje kdesi pod povrchem. Ještě pořád je – alespoň zdánlivě – věčná.

V pomalu padající tmě obešla nasvícené zdi baziliky a ocitla se ve starodávných uličkách Montmartru. Zpomalila a vychutnávala si zvláštní atmosféru, která tohle místo provázela. Nízké domy a barevná průčelí obchůdků, oprýskané restaurace a vinárny s malými teráskami, muškáty v oknech a kamenné dláždění, po kterém se rozléhalo klapání jejích podpatků. Malé prostranství Place du Tertre, náměstí malířů, bylo jako obvykle plné turistů. Pod železnými střechami pergol, skrz které prorůstaly kmeny jasanů, se tísnily kavárny a pouliční dílničky malířů – stojany s plátny, která tu vystavovali ke Kochání i ke koupí. Za slušný balík eur si tady člověk mohl vybavit domov uměleckými díly všech možných stylů a kvalit.

Šárka pokračovala dál úzkou uličkou podél barevných krámků s pruhovanými markýzami, pak zatočila kousek doleva, až přímo před sebou spatřila na rohu dřevěný větrný mlýn. Kulatá branka pod ním obrostlá břečtanem skrývala nápis *Le Moulin de la Gallette*. Šárka vešla do restaurace a zamířila na terasu topící se v záplavě květin a popínavých keřů. Odpoledne jí nebylo dobře, a tak se domluvili, že si v hotelu na chvíli odpočine a pak sem za ním dorazí. Chvíli těkala očima po obsazených stolech, až si ho konečně všimla. Seděl v rohu pod obloukem obtočeným břečtanem a četl si noviny. Šárka se musela pousmát – poslední rok se jen tak z plezíru začal učit francouzsky. Prý aby mu neměkl mozek.

„Už je to lepší?“ zeptal se, když si sedla naproti němu a rukou si uhladila šaty.

„V životě mi nebylo líp,“ zalhala s úsměvem. Pak drobnými prsty zašmátrala v kabelce a vytáhla malý hranatý balíček zabalený do lesklého papíru. Před pár dny jeho obsah koupila za nekřesťanské peníze v obchůdku nedaleko Champs-Élysées.